

mala sõnnast kulis ja lässu järrel olli öppinud, sedda ta kordu unustas. Kord teggi ta palvet enne sõnist; ommu näggi sedda ja vilkas poissi selle pääraast nönda, et pois teine kord häbbenes käed riisti panna. Agga ehtu tulli föbru mõldrile wöeraks, siis wöeti kaartid kappist välja, istuti laua ümber ja mängiti kas minno pääraast pole öni ehk ööd läbbi. Juhtus fegi wilja pääraast wedkile tullemaga ja mõlder piddi kaardi laualt üllestõusma, siis lästis Kaarlit enne se asjemele liggi astuda, ja mängida. Esiotsa, kui ašsi nönda juhtus, nurries Karel, seist se olli temma wästu meest; agga kaardimängimisega on luggu nisamma kui jomisega, esitels wöttad weikest tirkusivina, se on so kirkus fibbe, tominab su wilju ja mekkad frässu, agga olled sa sedda jo mõnni kord prukinud, siis lähheb ta sulle armamaks, ja pääraast maggasaks ja köigewimaks seeb ta sind jodikus ja enne se sillasaks. Kaarlist tulli peagi keige parrem mõlder, agga parrage ka keige karwalam kaardimängia. Juuhhan

Puderjaan fitis redda karwala poiss ollewad, ja ütles saggedaste: „Ei tea mis seist veel viimaks saabki?”

Kaardimängia reissi peal.

Karel olli talive kaksküünend aastat wanniaköjanud; mis mõldri ammetis öppida, mõistis ta küllalt; kui lummi sullama hakkas, astus ta Puderjani ette ütteldeks: „Armas ommi, ma palun, et lassed mind üürid ka reissima minna, tahhaksin ni kaua kui veel noor ollen ka muid wedkisi, maid ja innimeši nähha. Puderjaan, et ta poissi armastas, olli sellega rahkul, murretset passi ja enne veel kui näddal mëda joudis, astus Karel ühhel hommitul wedkist välja, andis veel kord köigile kät ja läks röömisla melega emma teed. Temma reisikut olli raskem kui mõnnel teisel on; üe fue, pükste ja särkide al olli ka veel rahhakuskur mõnne rubлага. Agga ommiti läks ta emma kottu waesem ärra kui mõnni mu